

De Tao van Kracht

In de oude wereld geloofden mensen
dat kracht betekende:
domineren,
overwinnen,
controleren
en nooit zwakte tonen.

Dus verhieven zij hun stem,
bouwden muren
en probeerden groter te lijken dan zij waren.

Maar hoe harder zij werden,
hoe banger zij leefden.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is ware kracht?"

De meester nam hem mee
naar een oude boom
die diep geworteld stond in de storm.

De wind sloeg tegen zijn takken,
maar de boom brak niet.

"Waarom valt hij niet om?" vroeg de leerling.

De meester glimlachte zacht.

"Omdat hij niet vecht tegen de wind."

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
schreeuwen om gelijk,
vechten om macht,
en elkaar overheersen
uit angst om klein te lijken.

Iedereen wilde sterk zijn.
Bijna niemand straalde rust uit.

"Waarom voelen machtige mensen zich vaak zo onrustig?" vroeg hij.

De meester keek naar een rivier

die moeiteloos langs stenen stroomde.

"Omdat veel mensen kracht verwarren
met weerstand."

De leerling werd stil.

"En hoe herkent een mens ware kracht?"

De meester wees naar het water.

"Water is zacht," zei hij.

"Maar uiteindelijk vormt het bergen."

De wind streek rustig langs het oppervlak.

Toen sprak de meester:

"De zwakke mens probeert voortdurend
zijn kracht te bewijzen.
De wijze mens hoeft dat niet."

Hij keek naar de horizon.

"Want ware kracht ontstaat
wanneer bewustzijn sterker wordt
dan ego, angst en reactie."

De leerling keek naar de stromende rivier.

En voor het eerst begreep hij:

dat echte kracht niet luid is...

maar stil genoeg
om niet door iedere storm
meegesleept te worden.

